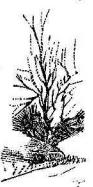

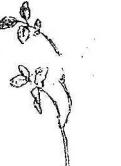
Θ. Ράλλη

Η εξομολόγησις

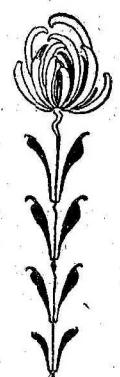
ΔΙΑΒΑΤΗΣ

*Στὸ δρόμο αὐτὸν τὸν ἔρημο καὶ σκυνθρωπὸ ποῦ πῆρα,
 Δὲν κλαίω τῆς χαμένης μου ἀγάπης τὸν καῦμό,
 Κι' ἡ γνώριμες ἐνθύμησες δὲν μὲ πλανοῦν στὰ μῆρα
 Τῶν μάγων χρόνων ποῦ ὑφαναν μοιραῖο χωρισμό.*

*Μοῦ πλημμυρίζουν τὴν καρδιὰ χλωμὲς μελαγχολίες
 Κι' ἀνέλητα ἀπ' τὰ χείλη μου τὸ στεναγμὸ σκορπῶ,
 Μὰ δὲ μὲ μέλει· στῆς στυγγὲς τοῦ βίου τρικυμίες
 Τῇ θλῖψι μου συνείδισα τὴ μαύρη ν' ἀγαπῶ.*

*Μακρὺν τοῦ χρόνου ἡ θάλασσα φουρτουνιασμένη βράζει
 Καὶ ἡ γαλήνη ἀνώφελα προσμένει ξαστεριά·
 Δὲν εἶδα ἀκόμη στῶν δασῶν τοὺς ἥσκιους τὰ χαράζη
 Τῆς ἀμφιλύκης τῆς γλυκειᾶς παρήγοεη ἡ θωριά.*

*Γύρω μου ἀπλόνει ἡ μοραξιὰ τὰ φίγη τῆς καὶ πέρα
 Συνυσῆνε τ' ἀστραπόβροντα τὴ φρίκη κερανοῦ,
 Μέσα στὴν ἄναστρη νυχιά, στὴ μολυβέτια ἡμέρᾳ
 Διαβαίνω ἔχοντας τὸ φῶς ἀκοίμητο τοῦ γοῦ.*

*Στ' ἀγριώστον τὸ μυστήριο βυθίζομαι, στὰ σκότη·
 Μοῦ εἶπαν δὲδόμος κάποιε δὲν ἔχει τελειωμό·
 Μὰ δὲ δειλιάζω προχωρῶ μὲ τὴν ὁρμὴ τὴ πρώτη
 Νὰ φθάσω κάποιον Ἰδανικοῦ τὸν ἀγχοντο βωμό.*

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

